

Peaches

De leugen klinkt vertrouwd

Peaches

De leugen klinkt vertrouwd

*Voor: José, Dennis en de whisky- en bookclub:
Cliff, Anthonie, Marcel en Martin
voor de gesprekken, de inspiratie en de vriendschap die bleef
hangen tussen de regels.*

Author: Sven Bosman
Coverdesign: Sven Bosman
ISBN:9789465316673
© Sven Bosman

1 Antwerpen

Terwijl de vogels hun best deden boven het geklingel van trams uit te komen in het zonnige Zurenborg, lag Levi Vuk op zijn buik op een massagetafel. Door het gat in de groene lederen hoofdsteen keek hij naar de vergeelde tegeltjes van het karakteristieke art-deco gebouw, die langzaam kleiner leken te worden terwijl de tafel met een zacht elektrisch gezoem omhoog kwam.

"Hoe gaat het, Levi?" vroeg Naomi, zijn vaste masseuse, wanneer hij weer eens in zijn appartement in Antwerpen verbleef.

Naomi was een mooie, goed verzorgde vrouw van midden dertig die deze salon al tien jaar runde. Ze had de wijk de laatste jaren sterk zien verbeteren en had een vaste schare klanten die met regelmaat terugkeerden naar het prachtige pand waar ze de begane grond huurde en een kleine studio erboven.

"Goed hoor," zei Levi. "Lage rugspier verveelt een beetje, maar niet erg."

"Rustig beginnen met trainen en spieren goed warm laten worden," zei Naomi, terwijl ze massageolie in haar handen pompte uit een klein flesje. Dat flesje had al een tijdje in een bakje met warm water gestaan, een van die details waarmee de salon, die licht rook naar etherische oliën, zich onderscheidde en de ervaring voor klanten zo aangenaam mogelijk maakte.

Ze kenden elkaar al jaren. Meer dan een korte flirt was het nooit geworden, maar er was altijd sprake van vriendschap en wederzijds respect geweest. Naomi dacht dat Levi een Nederlandse sportschoolhouder was, woonachtig in Montenegro, afkomstig uit een rijke familie. Soms woonde hij maandenlang in Antwerpen, dan dook hij ineens op in Parijs. Levi miste het typische calvinistische trekje van zijn landgenoten; hij was een bourgondiër, een levensgenieter.

Vakkundig deden haar handen wat ze moesten doen en Levi lag stil, starend naar de tegeltjes. Zijn ademhaling vertraagde en bleef hangen op één patroon, tot zijn gedachten begonnen te glijden.

De tegeltjes vervaagden en veranderden langzaam in de zwart-witte vloer van een badkamer. Levi's gedachten waren terug in Berlijn, 2018, in Hotel de Rome in Berlin Mitte.

Zijn opdrachtgeefster had hem daar zojuist een nieuwe klus gegeven: informatie inwinnen tijdens een conferentie die twee dagen later in hetzelfde hotel zou plaatsvinden.

Ze was een moderne, Italiaanse vrouw, het type dat zelfs met een juten zak om haar lichaam nog stijl uitstraalde. Ze keek hem aan met die zelfverzekerde rust die Levi nooit helemaal kon peilen, alsof ze precies wist dat hij geen nee zou zeggen. Niet vanwege geld. Niet vanwege druk. Maar omdat ze hem kende, of dacht te kennen.

Uiteraard had Levi de klus aangenomen. Hij had nog één keer in de spiegel gekeken, zichzelf rechtgetrokken, en liep toen terug naar Sophia.

"Ik neem na het weekend contact op," zei hij. "Op de gebruikelijke manier."

Ze gaf hem een vlugge kus, draaide zich om en verdween zonder een woord de gang in. De deur viel zachtjes in het slot.

"Hee, slaapkop!" zei Naomi lachend. "Ben ik zó saai?"

"Ik droomde even weg," zei Levi, terwijl zijn gedachten nog heel even in Berlijn bleven hangen.

"Hoe voelt je rug nu?"

"Ja... eigenlijk goed." "Thx."

Naomi rekte haar vingers en boog zachtjes haar polsen. "Zo, klaar." "Je rug is weer menselijk."

Levi draaide zijn hoofd opzij en keek haar met een scheve glimlach aan. "Dan kan ik weer dingen gaan tillen die ik niet moet tillen."

Ze lachte, veegde haar handen schoon en legde een warme doek over zijn rug. De kamer vulde zich met een korte stilte, alleen onderbroken

door het zachte gezoem van het verwarmingssysteem en het verre gerinkel van een tram.

Levi's blik gleed opnieuw naar de tegels onder hem. Niet langer zwart-wit, niet langer Berlijn. Maar iets in hem bleef hangen, alsof er nog een draad liep tussen toen en nu, gespannen, nog net niet brekend.

Hij voelde zijn telefoon trillen in zijn jas, ergens aan de kapstok in de andere ruimte. Drie korte pulsen. Niet lang genoeg voor een belletje, precies lang genoeg voor een berichtje.

Hij zuchtte, duwde zichzelf langzaam rechtop en trok het witte laken over zijn schouders.

"Montenegro wacht," mompelde hij.

Levi trok zijn donkergroene field jacket aan, soepel en vertrouwd. Hij wilde Naomi nog wat geld toestoppen, maar ze trok hem plots stevig tegen zich aan en drukte een kus op zijn wang.

"Beloof me dat je vlug weer langskomt," zei ze met een licht Antwerps accent.

"Beloofd," antwoordde Levi met een glimlach, terwijl hij de deur opende. Het geluid van de stad stroomde naar binnen als een plotselinge golf van buitenwereld. Hij knikte haar nog even toe en liep met stevige passen naar zijn auto.

Zijn Audi Q5 met Nederlandse platen stond recht voor het pand, glanzend in de zon, klaar voor vertrek. Hij stapte in, sloot de deur met een zachte klik en wierp een snelle blik op zijn telefoon. Eén bericht uit Montenegro.

Een mooie Italiaanse dame was er voor je. Ze komt overmorgen terug. Ben je er dan weer?

Zijn neef, uiteraard.

Ik probeer er morgen te zijn, typte Levi, waarna hij de pook van de automaat in 'D' zette.

De motor zoemde laag en beheerst terwijl hij vlot de stad uit reed, richting Rotterdam. Vanaf daar wachtte Dubrovnik en zijn auto in Montenegro.

2 Zelenika

Thuis

Dubrovnik, twee dagen later, in de vroege middag

De schuifdeuren van het vliegveld openden met een zachte zucht. Warme lucht, doordrenkt met zout en uitlaatgassen, sloeg Levi in het gezicht. Hij knipperde tegen het felle zonlicht, zette zijn zonnebril op, de lente was hier al verder dan in Antwerpen, en liep zwijgend de parkeerplaats op.

Op rij drie, precies zoals afgesproken, stond de zwarte Škoda Superb. Onopvallend, schoon, degelijk, zoals altijd. Zijn neef had hem klaargezet, met een volle tank en de sleutels achter het rechtervoorwiel verstopt. Levi bukte, griste ze onder het chassis vandaan en startte de motor.

De weg naar het noorden gleed onder hem door in bochten en schaduwrijke tunnels. Het toerisme zat hier nog in de winterslaap. Alleen locals op scooters, vrachtwagens met bouwmaterialen, en af en toe een oude Lada op smalle bergwegen.

Na een klein uur sloeg hij een grindpad op, tussen perzikbomen die nog net niet in bloei stonden. Aan het eind lag het dorp, zijn dorp. De sportschool zat, zoals altijd, half verstopt achter een verweerde stenen gevel met een scheef metalen bord:

“Fit Zone Vuk”.

Hij parkeerde in de schaduw van een plataan en stapte uit. De motor tikte nog na terwijl Levi langzaam over het grind liep, richting de open voorkant van de gym. De zeelucht drong een klein beetje door en het roestige hekje op het grindpad stond open. De grote wegklapbare

deuren stonden wagenwijd open, alsof het gebouw ademde met het landschap, traag, maar levend.

Binnen viel het zonlicht in brede stroken over het rubberen vloeroppervlak. Door het open ontwerp kreeg de ruimte iets van een buiten-gym, rauw en eerlijk. Het rook er naar metaal, magnesium en oud zweet.

Terwijl hij de deurpost aanraakte voelde hij dat hij thuis was, hij voelde zich ontspannen.

Levi liep naar binnen naar het kleine kantoor aan de zijkant van de gym. Door een groot raam kijkt hij naar zijn neef. Verbeten gezicht en uiterste concentratie...

Een zware halter knalde op de grond. Levi bleef net buiten de drempel staan en keek toe hoe zijn neef opkeek van het squatrek, z'n handen op zijn heupen, bezweet maar grijnzend.

“Dacht al dat ik iets hoorde,” zei Milan. “Je bent vroeg.”

“De reis zat mee en de Škoda die je had geregeld voor me was bloed snel” zei Levi met een knipoog. “Heb je tijd voor koffie?” vroeg Levi en hij gebaarde naar het kleine zitje net buiten de gym. “Altijd!” lachte Milan.

Milan was altijd al meer broer dan een neef.

Even later stonden er twee dampende mokken op het kleine metalen tafeltje, bedrukt met 'Fit Zone Vuk'. Het tafeltje stond er al toen ze het pand kochten en het stond er nog steeds prima, de bistro stoeltjes maken het af samen met het prachtige uitzicht over het stadje wat tussen de heuvels lag en door de perzikbomen heen, vanaf de plek waar de sportschool gevestigd is.

Na wat chit chat en gelach vroeg Levi “Kun je de vrouw omschrijven die op bezoek was?”

“Een mooie Italiaanse vrouw, donker krullend haar, zwarte indringende ogen achter haar grote zwarte designers zonnebril, verder modieus gekleed, groene jurk met daaronder zwarte laarsen” zei Milan.

“Ze reed een Alfa Romeo Spider en stoof zo weer de straat uit hier.”

"Ik verwacht haar vanmiddag terug."

Levi voelde dat er iets aan zat te komen, een soort gezonde spanning op de achtergrond.

Flashback

Na de koffie liep Levi richting de zee, of beter gezegd: de baai van Kotor. Langs de boulevard wiegden enkele palmbomen zacht in de wind. Verwacht geen Côte d'Azur, dacht hij, maar voor deze streek was het opvallend charmant.

De straten waren levendig. Auto's claxonneerden, kinderen renden achter elkaar aan, stemmen galmden tussen gevels. Een oude Mercedes met doffe lak reed traag voorbij en liet een lichte walm van uitlaatgas achter. Aan de overkant van de straat zaten drie oudere mannen aan een plastic tafeltje, onder een vergeelde parasol met een lokaal biermerk. Ze speelden kaarten, schudden hun hoofden en dronken rakija uit kleine glaasjes, alsof ze al jaren dezelfde discussie voerden.

Uit een open raam klonk een opzweepend Balkan Nummer vol trompetten en snellere ritmes dan Levi kon volgen. Het leek niet te passen bij het tafereel, maar op de een of andere manier werkte het. De oude straatjes werden langzaam meer open en de baai werd goed zichtbaar. Dit was altijd even thuiskomen voor Levi. Hij bestelde een koffie bij een kraampje en nam plaats op een bankje met uitzicht op het water. De zon schitterde op de golven. Hij liet zijn blik rusten op de horizon, maar zijn gedachten gleden langzaam weg, terug in de tijd.

Berlijn, 2018. Twee dagen na de ontmoeting met Sophia.

Levi had de opdracht aanvaard. De instructies waren simpel.

Opdracht: 'Network down'.

Doelwit: een onbekende netwerkspecialist uit Tallinn.

Missie: een virus, of eigenlijk een worm, plaatsen op diens laptop. Het doel: het saboteren van een server in Estland, ergens later.

Vier regels.

Niet spreken.

Niet stelen.

Alleen plaatsnemen.

Geen vragen stellen.

De charmes van Sophia hadden het laatste zetje gegeven, maar het voelde niet helemaal zuiver. Er klopte iets niet aan deze klus, Levi wist het, maar had het weggeduwd.

Op de ochtend van het congres bekeek hij de foto nog eens goed. Het zou geen moeite kosten hem te herkennen: kort zwart haar, lichtblauwe blouse, jeans en een colbert. Aan zijn badge hing zijn naam: Mart Kallas, cyber-infra specialist bij RIA, Estonian Information System Authority.

Levi liep door de brede gangen van het congrescentrum. Zijn badge vermeldde:

Cliff Bos – Security Consultant – Secura, The Netherlands.

Eenvoudig geregeld, via de online aanmeldmodule van het congres.

Geen enkele controle. Hij had eerst gecheckt of er echt een Cliff Bos bij Secura werkte, dat was zo. Vervolgens registreerde hij het domein secura-nl.com, een niet-bestaand adres, via TransIP, zijn vaste provider.

Het werkte vlekkeloos.

Het gesprek kwam vanzelf op gang. Levi, of liever, Cliff, maakte een grapje over de overeenkomsten tussen digitale verdediging en grensbewaking. Mart lachte, en al snel liepen ze samen langs de stands. Ze woonden een paar lezingen bij, waaronder een van Google en een andere van Sophos.

Tijdens de lunch stelde Levi voor om samen te eten. Het gesprek verliep soepel. Hij stelde veel vragen, over Mart's gezin, zijn hond, zijn woonplaats, favoriete hikes, hobby's. Het werd een aangenaam, haast vriendschappelijk gesprek.

Levi had een klein, geurloos druppeltje van een krachtig laxerend middel in Mart's koffie laten glijden. Hij had het eerder gebruikt, discreet,

effectief, zonder blijvende schade. Mart merkte niets. Een paar slokken later begon hij ongemakkelijk te schuiven op zijn stoel.

“Excuseer me even,” zei hij zacht, met een bleke glimlach.

Levi knikte begripvol. Hij keek niet op toen Mart zich haastig losmaakte van de tafel en richting de toiletten liep, de badge wiebelend op zijn borst.

Hij wist dat hij maar een paar minuten had.

Zodra Mart uit het zicht was, schoof hij de stoel naar achteren, reikte onder de tafel en opende de tas. De laptop zat in een lederen sleeve, strak, zakelijk. Hij klapte hem open. Het scherm lichtte op.

Password required.

Levi begon.

Elvira, Mart's vrouw.

Incorrect.

Boris, de hond.

Ook niet.

Elvia2020, een samentrekking?

Weer fout.

Hij ademde diep in, keek kort om zich heen. Een ober veegde een tafel af. Niemand keek zijn kant op. De klok tikte.

Elvira.Boris.2020

Levi typte het in, vingers soepel over het toetsenbord.

Een seconde niets. Toen: een nieuw venster.

Twee-factor authenticatie vereist.

Op datzelfde moment klonk er een kort piepje uit de tas. Levi opende het voorvak met een enkele handbeweging en haalde de telefoon van Mart eruit. Vergrendeld, maar het scherm toonde de code direct:

774563